தாகூர்:- பெண்ணே! ஈசுவர சிருஷ்டி மட்டுமல்ல நீ, மனிதனுடைய சிருஷ்டியும் கூட; தங்கள் கற்பனையிலுள்ள சிறந்த செல்வங்களை யெல்லாம் வழங்கி உன்னைக் கௌரவிக்கின்றனர் மாந்தர்கள்.

பொற்கனவுகளில் பின்னி உனக்கு வேண்டியவைகளைக் கவிஞர்கள் தருகிறார்கள்; ஓவியர்கள் புதியதொரு அமரத்துவத்தை உனக்கு அளிக்கிறார்கள்.

கடல் நன்முத்தையும், நிலம் செம்பொன்னையும், வனம் நறுமலரையும் உன்பால் அர்ப்பணம் செய்து, சதா உன்னை அலங்கரித்து வரம் பெற்றவளாய் உன்னைச் செய்கின்றன.

உன் யௌவனத்தின் வனப்பை அதிகரிக்கச் செய்ய மனித உள்ளங்களின் ஆசைகளெல்லாம் திரண்டு வருகின்றன. பாதி பெண்ணும், மற்றொரு பாதி கனவுமான வனிதையே!

*

நத்தைப் போன்ற நதிகளின் தீரங்களில் போல் வெளுத்து உதிரும் கிளைகளை நீர் பார்க்கவில்லையா? அங்கேயும் பாவமும் உம்முடைய வதனத்தின் மாத்திரம் புன்னகை பூத்திருப்பதேன்.? *
கிடைக்காமல் ஓடி ஓடி உழைக்கும்-தோகை மயிலுக்கும் நாட்டுப்புறத்துப் பெண்ணைப் போல் வதனத்தின் புன்னகையும், வாயால் பாட்டொலி அல்லவா சொல்லுகிறாள் *
உன்பால் என்னுடைய நன்றியும் என்றென்றைக்கும் நிலைவரமாயிருக்கும் *
ஏன்! நன்றியை நினைக்க வேண்டாம். யாரோ ஒருத்தி உமக்கு அருகே பாடி செல்ல, அந்த பாட்டின் பல்லவி உமது பாடல்களுடன் கலந்து நிற்கக் கொண்டதும், அவள் அணிந்த ஆடையின் சதங்கை பாடல்களுடன் கலந்து உம் உள்ளத்தில் இன்பக் கிளர்ச்சியை அளித்ததும் உண்மையானால், அதெல்லாம் ஞாபகமாயிருக்கும் போது என்னைப் பாரும் *
இத்தனை எண்ணங்கள் சொற்களுக்கும் அப்பால் உள்ளன. * வீட்டு வாயிற்காப்போனை மாற்றி உட்புகுந்து திரும்பி செல்லும் போது நாது மாற்றி காதை எடுத்து காட்டி செல்வது போல் அல்லவா நின்று வார்த்தை பேசுகிறீர்கள் * உன்னை புண்படுத்துவதில் என் இதயம் இரட்டிப்புத் துன்பத்தை அடைகிறது *
மன்னிப்பா? பாவம் சொல்லுகிறீர்? என் அன்பைக் கோபத்தினால் வாட்டி அதைக் கொடுமையான வஞ்சகமாகச் செய்து விட்டீர். என் ஞாபகம் ஒரு முள் பக்கமாக மாறிவிட்டது. வெளியால் சொல்ல முடியாத வெட்கம் என் வாழ்க்கையின் வேர்களை அரித்து எரிக்கின்றது.
இத்தனை சின்னஞ் சிறிய வானம் நட்சத்திரங்களின் கூட்டங்களையும் எப்படி சோலையைப் போல் சின்னமாய் தொற்றுமோ, அவ்வாறே அன்பான அளவில்லாத நிலையால் இருக்கிறது.
நடையால் போக்கிலே, ஒர் இழைப்பு, ஒரு லயசுகம், சொல்வன்மைக்கு ஒரு சாந்து, மெய்மறக்கச் செய்யும் பாடுவிடை இன்னல்களிருத்தி இருந்தும், நம்மையும் ஒருங்கு செய்வது என்ன? * சந்தை அங்காடிக் கடைக்கு ஏன் போகிறாய் தாமதிப்பதேன். ஆனாலும் நம்முடைய கப்பலான் தன்னைப் புதுக்கும் வேளையில் செய்ய அதின் துவாரங்களில்லாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டாமா?

உத்தம வாழ்க்கை: உண்மையாக இருக்கும் இடத்தில் களங்கமற்ற அன்பும் அறிவும் இருக்கும். * சத்தியம் என்பது ஸ்வர்க வேதனையை போன்றது.
பிறருடைய துக்கங்களை அறிந்து அவைகளைப் போக்குவதற்கான வழிகளை எப்போதும் தேடிக்கொண்டே இருக்கவேண்டும் * ஆசையுக்கேற்ப சரீரத்தில் நாம் அடைப்பட்டுக் கிடக்கும் வரையில் களங்கமற்ற உண்மையை நாம் உணரமுடியாது * ஒருவன் ஹிம்சையால் அதிகமாக இறங்க இறங்க அதிகமாக உண்மையினின்று விலகிச் செல்லுகிறான் * ஒரு ஆயுதத்தால் ஒருவன் மற்றொருவனுக்கு விளைக்கும் துன்பம் தான் ஹிம்சை என நாம் கொள்ளலாகாது. பிறரைப்பற்றி மனதில் கெடுதலாக எண்ணுவதும், அதிக அவசரப்பட்டுக் காரியத்தை செய்வதும், பொய் பேசுதலும் மனதில் வெறுப்புக் கொள்ளுதலும், கெட்ட எண்ணங்களை வளர்த்து வருவதும் ஹிம்சையே *